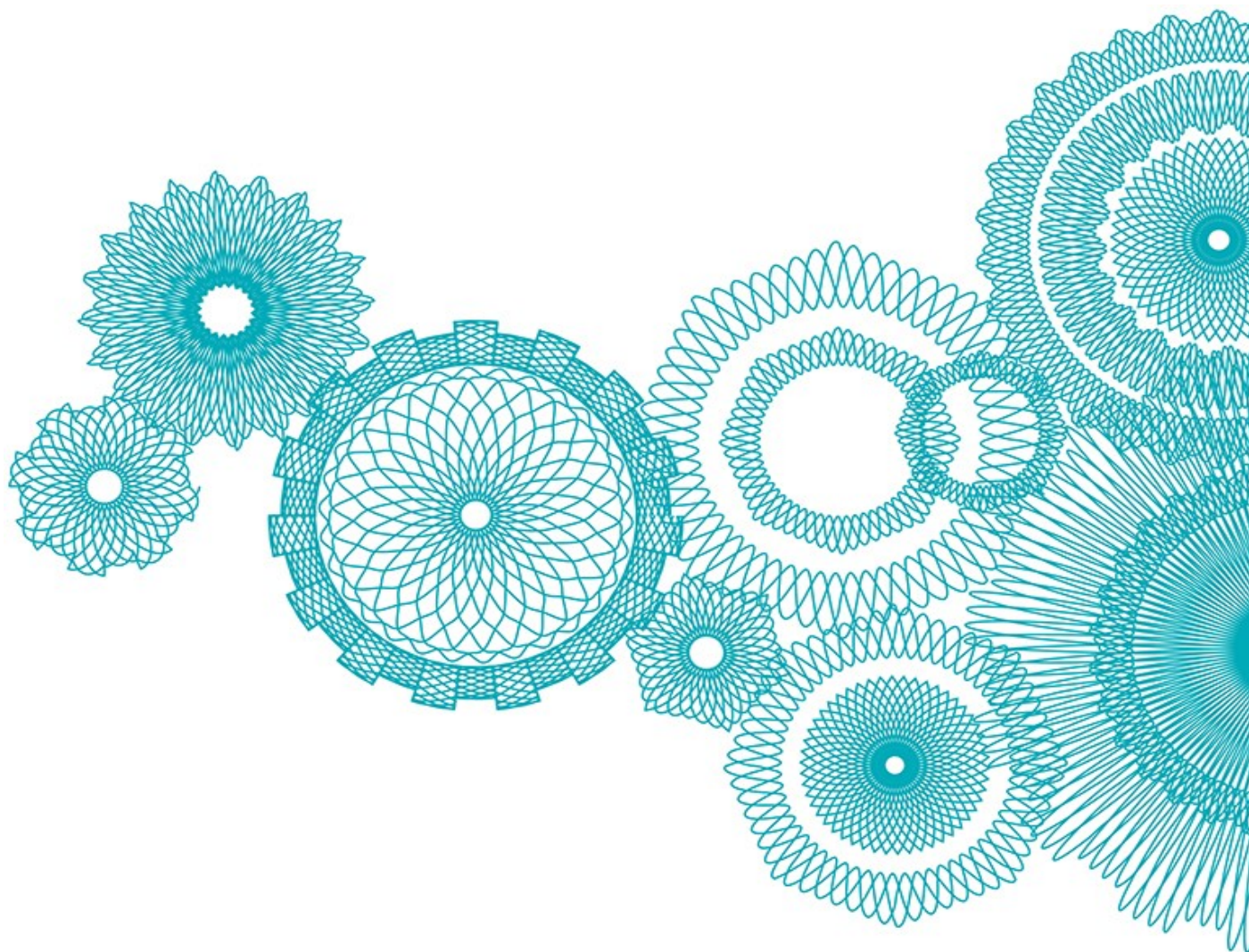

Høringsnotat om forslag til endring i forskrift om lov om barneverntjenesters anvendelse på Svalbard

Sendt på høring: 9. juni 2021

Høringsfrist: 9. september 2021

Innhold

1	Bakgrunnen for høringsnotatet	4
1.1	Om Svalbard og samfunnet i Longyearbyen	4
1.2	Barnevernet på Svalbard.....	5
1.3	Bakgrunnen for vurdering av særordninger for Svalbard	6
1.3.1	Barnevernsreformen	6
1.3.2	Endringer i fosterhjemsforskriften.....	6
1.3.3	Innspill fra Longyearbyen lokalstyre og Sysselmannen	7
1.4	Departementets vurdering av behov for særordninger	8
2	Plikt til å dokumentere vurderingen av om noen i barnets familie eller nære nettverk kan velges som fosterhjem.....	8
2.1	Gjeldende rett	8
2.2	Bakgrunnen for forslaget.....	8
2.2.1	Endringer som følge av barnevernsreformen.....	8
2.2.2	Innspill fra LL.....	9
2.3	Departementets vurderinger og forslag	9
3	Godkjenning av fosterhjem	10
3.1	Gjeldende rett	10
3.2	Bakgrunnen for forslaget.....	10
3.2.1	Endringer som følge av barnevernsreformen.....	10
3.2.2	Innspill fra LL.....	11
3.3	Departementets vurderinger og forslag	11
3.3.1	Innledning.....	11
3.3.2	Fosterhjem på Svalbard.....	12
3.3.3	Fosterhjem på fastlandet	12
4	Oppfølging og veiledning av fosterhjem	13

4.1	Gjeldende rett	13
4.2	Bakgrunnen for forslaget	13
4.2.1	Endringer som følge av barnevernsreformen.....	13
4.2.2	LLs innspill	14
4.3	Departementets vurderinger og forslag	14
5	Hjelpetiltak.....	15
5.1	Gjeldende rett	15
5.2	Bakgrunnen for forslaget	16
5.2.1	Endringer som følge av barnevernsreformen.....	16
5.2.2	LLs innspill	16
5.3	Departementets vurderinger og forslag	16
6	Utgiftsdekning.....	17
6.1	Gjeldende rett	17
6.2	Bakgrunnen for forslaget	17
6.2.1	Endringer som følger av barnevernsreformen	17
6.2.2	LLs innspill	17
6.3	Departementets vurderinger og forslag	17
7	Økonomiske og administrative konsekvenser	18
8	Utkast til endringer i forskrift	18

1 Bakgrunnen for høringsnotatet

1.1 Om Svalbard og samfunnet i Longyearbyen

Svalbard er en øygruppe mellom Nordpolen og Fastlands-Norge. Spitsbergen er den største av øyene og det er bare der det er fast bosetting. Det største tettstedet på Svalbard er Longyearbyen, og det er lokalsamfunn i Ny-Ålesund og Barentsburg. I henhold til SSB bodde det 2417 mennesker i Longyearbyen og Ny-Ålesund per 24. september 2020, herav ca 430 barn og unge under 20 år.¹ De aller fleste, 1943 personer, er mellom 20 og 66 år. 64 prosent av befolkningen i Longyearbyen er norske statsborgere.

Sysselmannen på Svalbard er regjeringens øverste representant på øygruppen og har rolle både som politimester og statsforvalter. I kraft av rollen som politimester har Sysselmannen samme ansvar og myndighet som politimestrene på fastlandet. Sysselmannen er også notarius publicus og har andre offentlige funksjoner, særlig knyttet til miljøvern. Fra 1. juli 2021 endres tittelen og virksomheten til å være Sysselmesteren på Svalbard.

Longyearbyen lokalstyre (LL) ble opprettet i 2002. LL har ansvar for forvaltningen på nærmere definerte saksområder innenfor Longyearbyen arealplanområde, jf. Svalbardloven § 33. Forvaltningen skjer innen rammen av svalbardpolitikken. Oppgavene er på flere felt tilsvarende de oppgaver en kommune på fastlandet er tillagt, men Svalbard har ingen kommuner og omfattes ikke av kommunereformen. Kommunelovens bestemmelser om interkommunalt samarbeid er ikke gjort gjeldende for Svalbard. LL mottar hovedsakelig sine driftsmidler via en rammebevilgning fra Justis- og beredskapsdepartementet. Gjennom tildelingsbrev og kontakt med departementet gis det også visse føringer til lokalstyret fra sentralt hold.

Det er flere særegne trekk ved Svalbard og samfunnet i Longyearbyen. Øygruppas geografiske plassering påvirker naturen, klimaet og miljøet. Videre har de noen helt spesielle regulatoriske rammevilkår. Svalbardtraktaten pålegger Norge å behandle borgere og selskaper fra traktatpartene likt på visse områder. Dette gjelder blant annet adgang til øygruppen. Som følge av dette er utlendingslovgivningen ikke gjort gjeldende på Svalbard. Det stilles ikke krav til arbeids- eller oppholdstillatelse eller visum for å reise til og oppholde seg på Svalbard. For å kunne være på Svalbard må man imidlertid ha egne midler til å kunne oppholde seg der, i praksis en inntekt og et bosted. Dette gjelder både utlendinger og norske statsborgere. Personer som ikke oppfyller kravene kan bortvises av Sysselmannen.

Videre skal skattesystemet på Svalbard, i tråd med de overordnede målene i svalbardpolitikken om å bevare norske samfunn på øygruppa, sikre konkurransedyktige vilkår og stimulere til lokal virksomhet. Det er derfor vesentlig lavere skattenivå på Svalbard enn det er i Fastlands-Norge.²

Som følge av det lave skattenivået og at utlendingslovgivningen ikke gjelder, er sentrale deler av rettighets- og velferdslovgivningen ikke gjort gjeldende for Svalbard. For eksempel gjelder verken sosialtjenesteloven, helse- og omsorgstjenesteloven eller pasient- og

¹ Det antas at det ikke er barn i Ny-Ålesund.

² Skattesatsen er i dag på 8 prosent for inntekt opp til 12 ganger folketrygdens grunnbeløp.

brukerrettighetsloven på Svalbard. Det ytes derfor ikke offentlige omsorgstjenester eller andre tjenester av langvarig karakter, som for eksempel hjemmesykepleie, opphold i sykehjem, universell utforming, avlastningstiltak, praktisk bistand mv. Fastlegeordningen eksisterer ikke, men det er mulighet for legehjelp på Longyearbyen sykehus. Der er også helsesykepleiertjenesten organisert. BUP er lokalisert i Tromsø og veiledning/oppfølging av barn med funksjonsnedsettelse ivaretas av spesialisthelsetjenesten ved UNN Tromsø.

Det finnes et begrenset offentlig tjenestetilbud som er relevant for barn og unge som bor på Svalbard. Det er to barnehager³, grunnskole og videregående skole⁴, pedagogisk-psykologisk tjeneste (PPT) og barne- og familietjeneste. Utenom barne- og familietjenestens kontortid kan Barnevernvakten i Tromsø kontaktes per telefon ved behov for akutt hjelp.

Longyearbyen er på denne måten ikke et såkalt livsløpssamfunn (vugge til grav-samfunn), med de rettigheter og tilbud som ligger i dette. Dersom enkeltpersoner eller familier har behov for ytelser ut over det begrensede lokale tjenestetilbudet, må norske statsborgere – som beholder sin folkeregistrerte adresse i Fastlands-Norge ved opphold på Svalbard – henvende seg til sin hjemkommune og benytte seg av tjenestetilbudet der. Utenlandske borgere er uten slik tilknytning til Fastlands-Norge og må henvende seg til og eventuelt reise til sine hjemland.

1.2 Barnevernet på Svalbard

Barnevernloven gjelder på Svalbard, med de modifikasjoner og tilpasninger som følger av forskrift av 1. september 1995 nr. 772 om barneverntjenesters anvendelse på Svalbard (svalbardforskriften).

Etter svalbardforskriften § 3 skal barnevernstjenestens oppgaver etter barnevernloven utføres av Sysselmannen. For Longyearbyen er Sysselmannens myndighet delegert til Longyearbyen lokalstyre (LL).⁵ Barne- og familietjenesten i LL har to saksbehandlere i tillegg til barnevernsleder (enhetsleder barn og unge) i 2021.

De fleste barna som bor på Svalbard, bor i Longyearbyen. Det bor imidlertid ca 50 barn⁶ i Barentsburg hvor Sysselmannen utfører oppgaver etter barnevernloven. Sysselmannen har ikke egen barnevernfaglig kompetanse, og er i dag avhengig av faglig bistand i utførelsen av oppgavene etter loven.

I svalbardforskriften § 1 er det bestemt at barnevernloven § 3-2a *om individuell plan* og § 6-9 *om frister og illeggelse av mulkt*, ikke kommer til anvendelse på Svalbard. Ut over dette gjelder barnevernlovens bestemmelser.

³ I de to barnehagene går det rundt 100 barn i 2021.

⁴ Skoleåret 2020/2021 er det 225 elever i grunnskolen og 48 elever går på den videregående skolen i Longyearbyen. Tilbudet om videregående opplæring er begrenset, og organisert som en egen avdeling på Longyearbyen skole. LL tilbyr også skolefritidsordning (SFO) for elever i 1.–4. trinn og musikk- og kulturskole. SFO har 75 elever dette skoleåret, mens kulturskolen har 100 elever.

⁵ Forskrift av 21. desember 2001 nr 1552 om *Delegering av myndighet til Longyearbyen lokalstyre etter forskrift om lov om barnevernstjenesters anvendelse på Svalbard § 3 første ledd*.

⁶ Per august 2019, opplyst av LL.

Forskriften gjelder for alle som oppholder seg på Svalbard, og tiltak etter barnevernloven kan treffes overfor barn som oppholder seg på Svalbard uavhengig av hvilken nasjonalitet barnet har, jf. forskriften § 2.

Saker som etter barnevernloven hører under fylkesnemndas myndighetsområde, avgjøres av Fylkesnemnda for barnevern og sosiale saker i Troms og Finnmark. Sysselmannen eller LL fremmer saken for nemnda. Dette følger av forskriften § 3 annet ledd. Sysselmannen har etter loven ansvar for barn på Svalbard utenfor Longyearbyen, men siden Sysselmannen som nevnt ikke har egen barnevernfaglig kompetanse, må etaten ha faglig bistand i slike saker.

Barne-, ungdoms- og familieetaten har ansvar for å yte tjenester til barnet i henhold til barnevernloven § 8-2, jf. forskriften § 3 tredje ledd. Statsforvalteren i Troms og Finnmark fører tilsyn med barnevernstjenesten på Svalbard og behandler klager på enkeltvedtak truffet av Sysselmannen eller LL, jf. hhv. § 3 fjerde ledd og § 4 i forskriften.

Det følger av forskriften § 5 at utgifter som påløper ved tiltak etter barnevernloven og som iverksettes på Svalbard, dekkes av Sysselmannen eller den som er tillagt myndighet. For tiltak som iverksettes på fastlandet gis Svalbard full refusjon for dekning av utgifter av Statsforvalteren i Troms og Finnmark.

Både Sysselmannen og Longyearbyen lokalstyres barne- og familietjeneste utøver barnevernsmyndighet på Svalbard og omtales samlet som "barnevernstjenesten" i dette høringsnotatet.

1.3 Bakgrunnen for vurdering av særordninger for Svalbard

1.3.1 Barnevernsreformen

Prop. 73 L (2016-2017) Endringer i barnevernloven (barnevernsreformen) ble behandlet og vedtatt av Stortinget i juni 2017. Det overordnede målet med reformen er bedre tilpasset hjelp til barn og familier i barnevernet, og økt vekt på forebyggende tilbud, slik at flere barn kan vokse opp i sitt nærmiljø. Det er vedtatt at kommunene skal gis fullt økonomisk ansvar for ordinære fosterhjem, at kommunenes ansvar for oppfølging av fosterhjem presiseres og utvides til å omfatte generell veiledning, og at det er barnevernstjenesten i omsorgskommunen som skal godkjenne fosterhjemmet. Ansvarsendringene innebærer at kommunen får et mer helhetlig ansvar for oppfølging og veiledning av fosterhjem. Endringene trer i kraft 1. januar 2022.

1.3.2 Endringer i fosterhjemsforskriften

Høringsnotat om endringer i forskrift om fosterhjem var på høring høsten 2020. Det ble foreslått flere endringer som bygger på endringer vedtatt i forbindelse med barnevernsreformen og forslag i NOU 2018:18 *Trygge rammer for fosterhjem*. Endringer i fosterhjemsforskriften ble vedtatt i april 2021 og trer i kraft samtidig som barnevernsreformen i 2022.

Følgende endringer i fosterhjemsforskriften er vedtatt:

- Krav om at fosterforeldre skal ta imot opplæring⁷
- Krav om at opplæringen som gis fosterforeldre skal være i tråd med nasjonale retningslinjer
- Ansvar for godkjenning av fosterhjem legges til omsorgskommunen⁸
- Undersøkelles- og opplysningsplikt for omsorgskommunen dersom barnet plasseres i fosterhjem i en annen kommune
- Plikt for barnevernstjenesten til å *dokumentere* vurderingen av om noen i barnets familie eller nære nettverk kan være fosterhjem
- Krav om at oppfølgingen skal være helhetlig og tilpasset den enkelte fosterfamilie

1.3.3 Innspill fra Longyearbyen lokalstyre og Sysselmannen

LL og Sysselmannen har inngitt høringssvar i forbindelse med høring av forslag til ny barnevernslov og høring av barnevernsreformen. LL har i tillegg inngitt høringssvar til høring av forslag til endringer i forskrift om fosterhjem.

LL sine innspill til ny barnevernslov og barnevernsreformen er langt på vei likelydende og trekker frem utfordringer knyttet til fosterhjemsområdet og hjelpetiltak. Det vises til at barne- og familietjenesten ikke har forutsetninger for å kunne ha et helhetlig ansvar for fosterhjemsområdet. Det opplyses at det er utfordrende for tjenesten å jobbe forebyggende, som er et av hovedmålene med reformen, ettersom de ikke har tilgang til de samme tjenestene fra andre sektorer som kommuner på fastlandet har tilgang til.

I høringssvaret til forslag om endringer i forskrift om fosterhjem trekker LL frem konkrete endringer som de mener vil være særlig utfordrende for Svalbard. LL spilte inn at det ikke bør være mulig for fastlandskommuner å etablere og godkjenne fosterhjem på Svalbard, at det er utfordrende for LL å foreta fullstendig utredning av fosterhjem på fastlandet, at kravene til vurdering av slekts- og nettverksplasseringer byr på særlige problemer på grunn av høy utenlandsk befolkning på Svalbard, at overføring av ansvar for generell veiledning til kommunene medfører behov for å kjøpe slike tjenester, samt innspill til de økonomiske konsekvensene endringene kan tenkes å få for Svalbard.

Sysselmannen har i sine høringssvar bedt om en vurdering av behov for særordninger for Svalbard. Sysselmannen påpeker at Sysselmannen selv ikke har egen barnevernfaglig kompetanse, og er avhengig av faglig bistand ved utøvelse av eventuelle tiltak. Det bes om at det legges til rette for at det er mulig å innhente faglig bistand.

Både LL og Sysselmannen har vist til finansieringsordningen som er vedtatt for kommunene gjennom barnevernsreformen og påpekt at Svalbard ikke omfattes av denne ettersom Svalbard mottar alle sine midler gjennom Svalbardbudsjettet.

⁷ Forslaget ble hørt i forbindelse med høring av forslag til ny barnevernslov.

⁸ Vedtatt av Stortinget 17. juni 2017 ved behandling av Prop. 73 L (2016-2017) Endringer i barnevernloven (Barnevernsreform).

1.4 Departementets vurdering av behov for særordninger

Departementet har forståelse for den særegne situasjonen Svalbard befinner seg i. Innspillene fra LL og Sysselmannen er godt begrunnet og viser at det er krevende å utøve barnevernsvirksomhet på en øy som alle har adgang til, og som ikke har samme tilgang på tiltak og tjenester som mange kommuner på fastlandet. Manglende regelverk og en høy andel av utenlandske beboere bidrar til å vanskeliggjøre utøvelsen av tjenesten.

Barn som oppholder seg på Svalbard har samme behov for beskyttelse som andre barn i Norge. Det synes derfor ikke å være den beste løsningen å unnta Svalbard for plikter som følger av barnevernslovgivningen. Departementet vurderer i dette høringsnotatet hvilke praktiske løsninger det er mulig å etablere for å avhjelpe situasjonen på Svalbard.

I endringene som trer i kraft 1. januar 2022 kompenseres kommunene i kommunerammen for at de får fullt økonomisk ansvar for ordinære fosterhjem og at ansvaret utvides til å omfatte generell veiledning. Departementet vurderer at det ikke er behov for en tilsvarende kompensasjon for Svalbard, da det ytes full refusjon for utgifter når tiltaket er iverksatt på fastlandet. Departementet er ikke kjent med at Svalbard har etablert fosterhjem på øya i medhold av forskrift om lov om barneverntjenesters anvendelse på Svalbard. Se punkt 6 og 7 for en nærmere redegjørelse.

2 Plikt til å dokumentere vurderingen av om noen i barnets familie eller nære nettverk kan velges som fosterhjem

2.1 Gjeldende rett

Barnevernstjenesten skal alltid vurdere om noen i barnets familie eller nære nettverk kan velges som fosterhjem, jf. barnevernloven § 4-22 tredje ledd og fosterhjemsforskriften § 4 annet ledd. Denne plikten ble vedtatt lovfestet av Stortinget ved behandling av Prop. 73 L (2016-2017) (barnevernsreformen), og trådte i kraft 1. juli 2018 i forbindelse med vedtakelsen av Prop. 169 L (2016-2017) Endringer i barnevernloven mv. (bedre rettssikkerhet for barn og foreldre). Kommunen har kun en plikt til å vurdere om det er potensielle fosterforeldre i barnets familie eller nære nettverk. Hvorvidt personer i barnets familie eller nære nettverk skal velges som fosterforeldre, beror på en konkret vurdering av hva som vil være til barnets beste.

2.2 Bakgrunnen for forslaget

2.2.1 Endringer som følge av barnevernsreformen

I forbindelse med lovfesting av barnevernstjenestens plikt til å alltid vurdere om noen i barnets familie eller nære nettverk kan velges som fosterhjem, ble det besluttet at departementet skulle vurdere å gi nærmere regler om kommunens dokumentasjonsplikt i forskrift. Ved endringer i fosterhjemsforskriften våren 2021 ble det vedtatt i fosterhjemsforskriften § 4 annet ledd nytt annet punktum at vurderingen skal *dokumenteres* av barnevernstjenesten. Endringene trer i kraft 1. januar 2022.

2.2.2 Innspill fra LL

LL ga i sitt høringsinnspill uttrykk for at kravene til vurdering av slekts- og nettverksplasseringer i forbindelse med valg av fosterhjem byr på særlige problemer på grunn av høy utenlandsk befolkning på Svalbard.

2.3 Departementets vurderinger og forslag

Fosterhjem i barnets familie eller nære nettverk vil i mange tilfeller være det beste alternativet for barn og unge. Barnevernstjenesten kjenner barnet og familien best, og har gode forutsetninger for å søke etter fosterhjem blant personer barnet kjenner.

Departementet har forståelse for LLs innspill, men viser til at det ved vedtak om omsorgsovertakelse ikke er adgang til å plassere et barn utenfor Norges grenser. Barnevernstjenesten har et særlig oppfølgingsansvar overfor barn og foreldre når det er fattet vedtak om omsorgsovertakelse, og mulighetene til slik oppfølging er begrenset i utlandet.⁹ Oppgaven for Svalbard overfor utenlandske statsborgere innebærer følgelig ikke at det skal gjennomføres utredninger eller besøk av familie eller nettverk i utlandet dersom det gjennomføres omsorgsovertakelser. Det gjelder kun en plikt til å *vurdere* om det er potensielle fosterforeldre i barnets familie eller nære nettverk i Norge i en sak om omsorgsovertakelse. Vurderingen som gjøres skal *dokumenteres*. Departementet vurderer at denne oppgaven bør ligge til Svalbard på samme måte som til fastlandskommunene ettersom de i forbindelse med en omsorgsovertakelse forutsettes å kjenne barnet og familien tilstrekkelig godt til å foreta vurderingen.

Departementet viser imidlertid til at det er adgang til å plassere barn i fosterhjem eller institusjon utenfor Norge som et frivillig hjelpetiltak, jf. barnevernloven § 4-4 a. Det er knyttet flere vilkår til slike plasseringer, blant annet at barnet kun kan plasseres i et konkret fosterhjem eller en institusjon i en stat som har sluttet seg til Haagkonvensjonen 1996 og må følge de prosedyrer som følger av denne konvensjonen. Departementet la i forarbeidene til grunn at det sjeldent vil være aktuelt å plassere et barn i utlandet som et frivillig hjelpetiltak. I unntakstilfeller kan det likevel være til barnets beste å plasseres i utlandet fordi barnet har sterk tilknytning til den aktuelle staten. Barnet kan ha slekt og nært nettverk i landet, samt kulturell, religiøs og språklig tilhørighet som tilsier at en plassering vil være til barnets beste.¹⁰

Departementet viser også til at dersom det utenlandske barnet har en sterk tilknytning til en annen konvensjonsstat, gir Haagkonvensjonen 1996, på visse vilkår, adgang til å overføre

⁹ Hvis barnevernet vurderer at det er til barnets beste å få langvarig oppfølging i et annet land enn Norge som barnet har sterkere tilknytning til, kan barnevernet i stedet vurdere å anmode den aktuelle staten om å overta jurisdiksjonen i saken.

¹⁰ Prop. 102 LS (2014-2015) Lov om gjennomføring av konvensjon 19. oktober 1996 om jurisdiksjon, lovvalg, anerkjennelse, fullbyrdelse og samarbeid vedrørende foreldremyndighet og tiltak for beskyttelse av barn, og endringer i enkelte andre lover, og samtykke til ratifikasjon av konvensjonen, punkt 9.5.4.2 og 9.5.4.3.

jurisdiksjon til å iverksette beskyttelsestiltak til denne konvensjonsstaten. En slik anmodning forutsetter at barnevernstjenesten anser denne staten for å være bedre egnet til å vurdere barnets beste i den konkrete saken, og at barnet kan bli bedre ivaretatt i den andre konvensjonsstaten.¹¹

Dersom det skulle bli aktuelt med en frivillig plassering eller overføring av jurisdiksjon, kan Svalbard henvende seg til Sentralmyndigheten for Haagkonvensjonen 1996 i Bufdir, som vil bistå med veiledning og oversendelse av anmodning om plassering i fosterhjem eller overføring av jurisdiksjon.

3 Godkjenning av fosterhjem

3.1 Gjeldende rett

Før et barn kan flytte inn i et fosterhjem må fosterhjemmet godkjennes. Etter gjeldende lov skal godkjenningen gjøres av fosterhjems kommunen, jf. barnevernloven § 4-22 femte ledd og fosterhjemsforskriften § 5. Fosterhjems kommunen er den kommunen der fosterhjemmet ligger. Barnevernstjenesten i fosterhjems kommunen kan inngå skriftlig avtale om at barnevernstjenesten i omsorgskommunen skal godkjenne fosterhjemmet, jf. fosterhjemsforskriften § 5. Omsorgskommunen er den kommunen som har reist barnevernssaken eller truffet vedtak om plassering som hjelpetiltak.

3.2 Bakgrunnen for forslaget

3.2.1 Endringer som følge av barnevernsreformen

Ved barnevernsreformen ble det vedtatt at ansvaret for godkjenning av fosterhjemmet skal overføres fra fosterhjems kommunen til omsorgskommunen. Dette innebærer at ansvaret for valg og godkjenning av fosterhjem samles hos omsorgskommunen. Endringene trer i kraft i 2022.

Som følge av ansvarsoverføringen fra fosterhjems kommunen til omsorgskommunen, er det gjort endringer i fosterhjemsforskriften § 5. Dersom fosterhjemmet ligger i en annen kommune enn omsorgskommunen er det en forutsetning at omsorgskommunen undersøker om barnevernstjenesten i fosterhjems kommunen har informasjon som tilsier at fosterhjemmet ikke bør godkjennes. Videre må omsorgskommunen alltid sørge for å informere fosterhjems kommunen om fosterhjems plasseringen. Det er derfor inntatt i fosterhjemsforskriften § 5 en undersøkelses- og informasjonsplikt for omsorgskommunen i tilfeller hvor barnet plasseres i en annen kommune.

Videre er det vedtatt et nytt tredje ledd i fosterhjemsforskriften § 5 hvor det gis adgang til å fravike hovedregelen. Omsorgskommunen kan inngå skriftlig avtale om at fosterhjems kommunen skal foreta den endelige godkjenningen av fosterhjemmet. En slik

¹¹ Prop. 102 LS (2014-2015) Lov om gjennomføring av konvensjon 19. oktober 1996 om jurisdiksjon, lovvalg, anerkjennelse, fullbyrdelse og samarbeid vedrørende foreldremyndighet og tiltak for beskyttelse av barn, og endringer i enkelte andre lover, og samtykke til ratifikasjon av konvensjonen, punkt 3.3.8 og 7.4.5. Se også lov om Haagkonvensjonen 1996 § 5.

løsning kan for eksempel være praktisk når barnet flytter i fosterhjem i en kommune som ligger langt unna omsorgskommunen.

3.2.2 Innspill fra LL

LL har i sitt høringssvar gitt uttrykk for at det ikke er forsvarlig å plassere barn i fosterhjem på Svalbard, verken barn som allerede bor på Svalbard, eller barn som er bosatt på fastlandet. Generelt begrunnes dette med at det ikke er tilgang på de samme tjenester som på fastlandet, at samfunnet er lite og transparent og at høy turnover i befolkningen medfører liten grad av kontinuitet i barnehage, skole og lignende, noe som er uheldig for barn som er omsorgsplassert.

For barn som bor på Svalbard, vil en fosterhjemsplassering på øya bety at barnet jevnlig vil møte på foreldrene i lokalsamfunnet. Dersom foreldrene senere flytter tilbake til fastlandet vil avstanden by på problemer med hensyn til samvær og oppfølging. For barn bosatt på fastlandet, vil en fosterhjemsplassering på Svalbard være uheldig. Dette begrunnes med at det er vanskelig eller umulig for landets kommuner å kjenne til de særegne forhold på Svalbard, herunder de lange avstander og det mangelfulle tjenestetilbudet til barn og unge. Disse forholdene vanskeliggjør muligheten for en helhetlig og tilpasset oppfølgingen av fosterhjemmet.

Videre betyr ansvarsoverføringen for fosterhjemsgodkjenning at barnevernstjenesten på Svalbard må godkjenne fosterhjem på fastlandet for barn de overtar omsorgen for. LL har bedt departementet vurdere om det skal legges føringer i lov eller forskrift om at fastlandskommuner og Bufetat plikter å bistå ved godkjenning, da det vil være en særlig ressurskrevende oppgave.

3.3 Departementets vurderinger og forslag

3.3.1 Innledning

Valg og godkjenning av fosterhjem er to overlappende prosesser, hvor mange av de samme vurderingene må gjøres. Hovedhensynet for begge prosessene skal være hva som er til barnets beste. Omsorgskommunen vil i de fleste tilfeller være den kommunen som kjenner barnet og barnets behov best, og som derfor må anses nærmest til å vurdere om barnet bør flytte inn i det aktuelle fosterhjemmet. Å samle ansvaret for valg og godkjenning kan bidra til raskere prosesser, slik at barnet ikke må vente unødige lenge før det kan flytte inn i et fosterhjem. Det vil også bidra til å tydeliggjøre omsorgskommunens helhetlige ansvar for det enkelte barn.

Når det gjelder overføring av ansvaret for godkjenning av fosterhjem fra fosterhjems kommunen til omsorgskommunen, får dette betydning for Svalbard i to henseender. For det første vil denne endringen i praksis kunne medføre at fastlandskommuner som overtar omsorg for barn, kan velge, og godkjenne fosterhjem på Svalbard. For det andre medfører ansvarsendringen at barnevernstjenesten får en oppgave med godkjenning av fosterhjem på fastlandet dersom de overtar omsorgen for barn som oppholder seg på Svalbard.

3.3.2 Fosterhjem på Svalbard

Det er anerkjent at fosterbarn har behov for stabilitet, kontinuitet og forutsigbarhet ved plassering i fosterhjem. Longyearbyen lokalsamfunn er ikke bygd opp for å ta imot barn med særlige behov og problembelastning. Det er høy turnover i bemanning i både barnehage og skole, og andre som er tilknyttet barn og unge. Det er også begrensede muligheter for spesialundervisning og tilrettelegging for elever med særskilte tilretteleggingsbehov. Fravær av ordinære helsetjenester, BUP, avlastningstiltak og lignende, gjør det lite hensiktsmessig å plassere barn i fosterhjem på Svalbard.

Det krever god kjennskap til svalbardsamfunnet for å gjøre gode vurderinger av hvorvidt en fosterhjemsplassering der vil være til barnets beste. Selv om det vil gjelde en undersøkelses- og informasjonsplikt for omsorgskommunen før et fosterhjem kan velges, er departementet enig med LL i at det vil være uheldig om fastlandskommuner velger, og godkjenner, fosterhjem på Svalbard.

Departementet vurderer imidlertid at det kan oppstå situasjoner hvor et barn har familie eller nært nettverk på Svalbard og at det vurderes som en god løsning for barnet å plasseres i fosterhjem hos denne familien. Dette vil kunne gjelde både for barn som bor på Svalbard og barn bosatt på fastlandet. I slike tilfeller mener departementet at en fosterhjemsplassering må kunne godkjennes av barnevernstjenesten på Svalbard.

Videre kan det oppstå situasjoner hvor en familie med et fosterbarn ønsker å flytte til Svalbard. Barnet kan ha bodd lenge i familien og ha en lav problembelastning som ikke krever særskilt oppfølging fra ulike hjelpeinstanser. I slike situasjoner kan det anses uproblematisk for barnet å bo på Svalbard med fosterfamilien. Departementet vurderer imidlertid at det er nødvendig med Sysselmannens eller LLs lokalkunnskap for å kunne foreta forsvarlige vurderinger av hvorvidt en plassering på Svalbard, eller tilflytting med fosterfamilie, vil være et godt valg for et barn eller ungdom. Det foreslås derfor å innta en bestemmelse i Svalbardforskriften om at det ikke kan etableres eller godkjennes fosterhjem på Svalbard. Unntak kan gjøres dersom fosterhjemsplasseringen godkjennes av Sysselmannen eller den som er tillagt myndighet etter svalbardforskriften § 3 første ledd.

3.3.3 Fosterhjem på fastlandet

Godkjenning av fosterhjem er en prosess som skal gjøres grundig, og som krever tilstedeværelse og møtevirksomhet med aktuelle fosterhjem. Å foreta godkjenning av et fosterhjem er en viktig oppgave da riktig valg av hjem er avgjørende for barnet.

Departementet vurderer at det kan være utfordrende for Longyearbyen barne- og familietjeneste å foreta en fullstendig og forsvarlig utredning av mulige fosterhjem på fastlandet. Utfordringen ligger både i avstand og tidsbruk for en slik godkjenning. I dag opplyser LL at de bruker 3–4 arbeidsdager på å gjennomføre ett oppfølgingsbesøk på fastlandet. I noen tilfeller vil det måtte startes godkjenning i flere hjem før en finner det hjemmet som er best egnet for barnet, og dette er prosesser som vil kunne medføre uforholdsmessig mye tid i reise og opphold.

Departementet har vurdert LLs innspill om at Bufetat bør pålegges en plikt til å bistå med godkjenning av fosterhjem på fastlandet. Dette er ikke en oppgave Bufetat har i dag

ettersom godkjenningsansvaret ligger hos kommunene. Etter barnevernsreformens ikrafttredelse vil ansvaret fremdeles ligge hos kommunene. Videre er behovet for en særordning liten ettersom det gjennomføres få omsorgsovertakelser på Svalbard. Å opprette og drive et godkjenningsapparat hos Bufetat som har til oppgave å bistå Svalbard med fosterhjemsgodkjenning, vurderes å være uforholdsmessig ressurskrevende sett hen til hvor få tilfeller det er snakk om.

Departementet mener den mest nærliggende løsningen vil være at fosterhjems kommunen bistår i den praktiske gjennomføringen av fosterhjemsgodkjenningen.

Det er vedtatt i fosterhjemsforskriften § 5 nytt tredje ledd en adgang til å fravike hovedregelen om godkjenning, slik at omsorgskommunen kan inngå skriftlig avtale om at fosterhjems kommunen skal foreta den endelige godkjenningen av fosterhjemmet. En slik løsning kan være praktisk når det vurderes å flytte barnet i fosterhjem i en kommune som ligger langt unna omsorgskommunen. Departementet finner at den samme ordningen bør gjelde for Svalbard. Adgangen til å inngå avtale med fosterhjems kommunen følger av fosterhjemsforskriften, og det er følgelig ikke behov for særskilt regulering av denne adgangen i svalbardforskriften.

4 Oppfølging og veiledning av fosterhjem

4.1 Gjeldende rett

Bufetat har ansvar for at fosterforeldre får generell veiledning, jf. barnevernloven § 2-3 annet ledd bokstav c, jf. fosterhjemsforskriften § 2 annet ledd. Etter at et barn har flyttet inn, har barnevernstjenesten i omsorgskommunen ansvar for å gi fosterforeldrene nødvendig råd og veiledning mens barnet bor i fosterhjemmet, jf. fosterhjemsforskriften § 7 annet ledd.

Generell veiledning tilbys i dag av Bufetat gjennom gruppeveiledning og gis vanligvis i det første året fosterforeldrene har et barn boende hos seg.

4.2 Bakgrunnen for forslaget

4.2.1 Endringer som følge av barnevernsreformen

Ved barnevernsreformen ble det vedtatt at ansvaret for generell veiledning overføres fra Bufetat til kommunene. Dette innebærer at kommunen får et helhetlig ansvar for all veiledning av fosterhjem. Videre ble det besluttet at ansvaret for generell veiledning skal sees i sammenheng med kommunens oppfølgingsansvar, slik at generell veiledning inngår i oppfølgingsbegrepet. Begrepet oppfølging brukes derfor som en felles betegnelse på alle former for oppfølging, veiledning og støtte under hele fosterhjemsforløpet. Formålet med å gi kommunen det samlede ansvaret for oppfølgingen er blant annet å gi kommunen større innsikt i den enkelte fosterfamilies behov for støtte. Oppfølgingsansvaret er avgrenset mot Bufetats ansvar for å gi fosterhjemmene opplæring. Videre ble det vedtatt at departementet skal gi utfyllende bestemmelser om kommunens veiledningsansvar i forskrift. Endringene trer i kraft i 2022.

Det er vedtatt at fosterhjemsforskriften § 7 annet ledd skal lyde "*Barnevernstjenestens oppfølging av fosterhjemmet skal være helhetlig og må tilpasses den enkelte fosterfamilie. Oppfølgingsansvaret inkluderer nødvendig råd, veiledning og støtte til fosterforeldrene og*

gjelder så lenge barnet er i fosterhjemmet." Departementet mener at tydeligere krav til oppfølgingen kan bidra til mer stabile og trygge fosterhjem for barna ved å blant annet redusere kvalitetsutfordringer og vilkårlige forskjeller mellom kommunene.

4.2.2 LLs innspill

LL uttaler i sitt høringssvar at det innenfor dagens ramme og føringer i Svalbardmeldingen, vil være vanskelig å imøtekomme tilstrekkelig god nok tilstedeværelse for forsvarlig og god oppfølging ved veiledning i fosterhjemmet. For veiledning og oppfølging av fosterhjem på fastlandet påpeker LL at de begrensede transportmulighetene til fastlandet medfører utfordringer. For Longyearbyen barne- og familietjeneste innebærer enhver enkel oppfølging i fosterhjem på fastlandet minimum 3 arbeidsdager (inkl. reise og enkelt besøk), og i noen perioder på året 4 arbeidsdager pga. flytider. LL viser til at det allerede i dag er utfordrende å få til lovpålagte oppfølgingsbesøk i fosterhjem, samt å tilrettelegge for samvær med foreldre.

LL ber om at det legges føringer for en plikt til samarbeid mellom LL og fosterhjems kommunen og/eller Bufetat i slik veiledning. LL foreslår derfor i sitt høringssvar at ansvar for at veiledning av fosterhjemmet skal gjennomføres kan tillegges LL, men hvor det er en forutsetning at kjøp av tjenester da refunderes gjennom dagens ordning for Svalbard, jf. svalbardforskriften § 5.

4.3 Departementets vurderinger og forslag

En helhetlig og tilpasset oppfølging av fosterhjem stiller krav til den barnevernstjenesten som har overtatt ansvaret for et barn. Oppfølgingen og veiledningen skal være tilpasset den enkelte familie og barns behov. God oppfølging er viktig for å skape trygghet for barna og fosterfamilie, slik at fosterforeldre klarer den viktige omsorgsoppgaven de har påtatt seg. God oppfølging fra barnevernstjenesten kan hindre brudd i fosterhjem.

Departementet mener at det er viktig at ansvaret for oppfølging og veiledning ligger hos den tjenesten som har besluttet omsorgsovertakelse og som kjenner barnet best. Departementet mener derfor at ansvaret for oppfølging må ligge hos barnevernstjenesten på Svalbard dersom de har overtatt omsorgen for et barn.

Departementet har imidlertid forståelse for at det er utfordrende og tidkrevende for barnevernstjenesten på Svalbard å følge opp fosterhjem på fastlandet. Oppfølging av et barn og en fosterfamilie kan kreve tett kontakt, særlig i starten av plasseringen. Departementet har fortatt en vurdering med hensyn til om andre aktører i barnevernet kan bistå barnevernstjenesten i veilednings- og oppfølgingsoppgavene.

Departementet har vurdert hvorvidt Bufetat kan pålegges å yte bistand ettersom Bufetat frem til barnevernsreformens ikrafttredelse har ansvar for generell veiledning av fosterhjem. Det vurderes imidlertid å være lite hensiktsmessig å tillegge en slik oppgave til Bufetat. Å pålegge et av regionkontorene å ha en spesifisert kompetanse tilgjengelig til enhver tid i påvente av eventuelle fosterhjems plasseringer fra Svalbard, vil ikke være god ressursutnyttelse. Det vurderes derfor som mer hensiktsmessig at barnevernstjenesten på Svalbard inngår avtaler med aktuelle aktører om kjøp av bistand til oppfølging og veiledning av fosterhjem.

Barnevernstjenesten kan inngå avtaler om bistand direkte med kommunene eller kjøpe tjenester fra private aktører. Det kan etableres faste ordninger, eller tjenestene kan kjøpes enkeltvis ved oppstått behov. Det er en grunnleggende forutsetning at all bistand fra private skjer innenfor faglig forsvarlige rammer. Dette innebærer blant annet at private tjenesteytere som bistår barnevernstjenesten må ha den faglige kompetansen og de faglige kvalifikasjonene som er nødvendig for at barnevernstjenesten kan ivareta sine lovpålagte oppgaver på en forsvarlig måte.

Departementet påpeker at barnevernstjenesten på Svalbard har adgang til å kjøpe de tjenester de trenger innenfor dagens regelverk. Barnevernsreformen endrer ikke denne muligheten og det er ikke behov for endring i svalbardforskriften.

5 Hjelpetiltak

5.1 Gjeldende rett

Hjelpetiltak er det mest brukte tiltaket i barnevernet og et av de viktigste virkemidlene barnevernet har for å sikre at barn og unge som lever under forhold som kan skade deres helse og utvikling, får nødvendig hjelp til rett tid, jf. barnevernloven § 1-1. Hjelpetiltak til barn og barnefamilier er et kommunalt ansvar. Plikten til å sette i verk hjelpetiltak følger av barnevernloven § 4-4. Hjelpetiltak skal iverksettes når barnet på grunn av forholdene i hjemmet eller av andre grunner har «særlig behov» for det, jf. barnevernloven § 4-4 andre ledd. Vurderingen av om hjelpetiltak skal benyttes beror på skjønn, ut fra en konkret vurdering av barnets behov. Tiltakene skal bidra til positiv endring hos barnet eller i familien, jf. barnevernloven § 4-4 første ledd. Med dette menes at hjelpen som barnevernet gir, skal ha som mål å skape varige endringer i familien, for eksempel ved å styrke foreldreferdighetene og bedre samspillet mellom barnet og foreldrene.

I de fleste tilfeller mottar barn og familier hjelpetiltak frivillig. Fylkesnemnda har imidlertid adgang til å pålegge hjelpetiltak når bestemte vilkår er oppfylt, jf. barnevernloven § 4-4 tredje til femte ledd.

Staten har de siste femten årene utviklet, finansiert og implementert enkelte spesialiserte, hjemmebaserte tiltak rettet mot barn og unge med atferdsvansker. Formålet med tiltakene er behandling eller intensivt endringsarbeid, som krever sertifiserte terapeuter. Tiltakene kjennetegnes av at de er kunnskaps- eller forskningsbaserte.¹² Det betyr at de har dokumentert effekt, forutsatt at de benyttes i tråd med forutsetningene. Den kommunale barnevernstjenesten kan søke Bufetat om tiltakene, og Bufetat vurderer om barnet eller ungdommen kan få et tilbud, basert på inklusjons- og eksklusjonskriterier for tiltakene.

¹² Det statlige tilbudet består hovedsakelig av behandlingstiltakene Multisystemisk terapi (MST), Funksjonell familieterapi (FFT) og Parent Management Training – Oregon (PMTO), som alle er forskningsbaserte tiltak rettet mot barn med alvorlige atferdsvansker. Tiltakene drives av Bufetat i samarbeid med Nasjonalt utviklingssenter for barn og unge (NUBU, tidligere Atferdssenteret).

5.2 Bakgrunnen for forslaget

5.2.1 Endringer som følge av barnevernsreformen

Barnevernsreformen har som mål at flere utsatte barn og familier skal få tidlig og virksom hjelp, tilpasset den livssituasjonen de er i. Dette innebærer at kommunene må ha hjelpsomme tiltak lokalt. Gjennom barnevernsreformen ble det imidlertid lovfestet at Bufetat kan tilby spesialiserte hjelpetiltak. Målgruppen for Bufetats tiltak skal være barn og unge med problembelastning som kan gi grunnlag for plassering i fosterhjem eller institusjon.¹³ Statens tilbud skal gjelde tiltak som kommunene i liten grad vil kunne tilby for denne målgruppen. Det vil omfatte tiltak som krever store opptaksområder for å gi et tilstrekkelig høyt antall saker til at det kan etableres fagmiljøer med nødvendig kompetanse og mengdetrening, samt systemer for faglig kvalitetssikring.

En lovfesting bidrar til forutsigbarhet og en tydeligere avgrensning av hva slags tiltak som inngår i Bufetats tilbud. Det statlige tilbudet vil avhenge av fagutviklingen på feltet, slik at tiltaksporteføljen kan endre seg over tid. Det vil være fagdirektoratets rolle å vurdere hvilke spesifikke tiltak som til enhver tid bør inngå i det statlige tilbudet av hjemmebaserte tiltak.

5.2.2 LLs innspill

Situasjonen på Svalbard er per i dag at de har et begrenset tilbud av hjelpetiltak, og at tilbudet varierer avhengig av hvilken kompetanse som finnes tilgjengelig blant de ansatte.

LL uttaler i sitt høringssvar at det vil være vanskelig å etablere og opprettholde et kompetent og differensiert tiltaksapparat på Svalbard i samme grad som på fastlandet. Det gjelder særlig kunnskapsbaserte tiltak. Det fremholdes at de er en sårbar tjeneste, som følge av få ansatte og høy turnover. Dette gir utfordringer knyttet til kompetanseheving og opprettholdelse av tiltak over tid. Kjøp av tjenester fra fastlandet er også utfordrende. LL har tidligere benyttet seg av tiltak fra BUP i Tromsø, men grunnet lang reisevei og at noen tiltak medfører behov for gjentatte møter med barnet/familien, har det vært praktisk vanskelig å gjennomføre tiltak som planlagt.

LL uttaler på denne bakgrunn at de vil ha et behov for metodeløstøtte og tiltak fra Bufetat ved barnevernsreformens ikrafttredelse.

5.3 Departementets vurderinger og forslag

Departementet har forståelse for at det er utfordrende for familietjenesten på Svalbard å jobbe forebyggende overfor barn og familier med problembelastninger. Ettersom flere velferdstjenester ikke eksisterer på Svalbard, er det begrenset hvilke hjelpetiltak som er tilgjengelig og kan gjennomføres der.

Barnevernsreformens ikrafttredelse vil ikke innebære noe økt krav til barnevernstjenesten når det gjelder hjelpetiltak. De vil verken i lov eller forskrift pålegges å ha spesifikke hjelpetiltak tilgjengelig og vil derfor ikke måtte opprette og opprettholde navngitte tiltak. Når

¹³ I dag dreier det seg om hjelpetiltak som MST og FFT.

det gjelder spesialiserte hjelpetiltak lovfestes det at Bufetat kan tilby spesialiserte hjelpetiltak i hjemmet der dette kan forhindre plassering utenfor hjemmet.

Departementet har vurdert hvorvidt det kan, og bør, opprettes en spesialordning slik at Svalbard gjennom Bufetat region nord har tilgang til spesifiserte hjelpetiltak. Departementet finner det ikke hensiktsmessig å tillegge Bufetat en slik oppgave. Det vil ikke være god ressursutnyttelse å pålegge et regionskontor å ha spesifiserte hjelpetiltak tilgjengelig til enhver tid. Det vurderes som mer hensiktsmessig at barnevernstjenesten inngår avtaler med aktuelle aktører om kjøp av de tjenestene de trenger.

Barnevernstjenesten kan inngå avtaler med fastlandskommuner eller andre aktører om kjøp av tiltak det oppstår behov for, der det er praktisk mulig. Kjøpet kan da skje av best kvalifiserte tilbydere, noe som også vil være til barnets beste. Som beskrevet i punkt 3.3 er det en grunnleggende forutsetning at all bistand fra private skjer innenfor faglig forsvarlige rammer. Ettersom det ved barnevernsreformens ikrafttredelse ikke innføres noen plikt for barnevernstjenesten på Svalbard til å ha spesifiserte hjelpetiltak tilgjengelig, er det uansett ikke behov for noen endring av svalbardforskriften når det gjelder hjelpetiltak.

6 Utgiftsdekning

6.1 Gjeldende rett

Det følger av svalbardforskriften § 5 at tiltak etter barnevernloven som iverksettes på Svalbard dekkes av Sysselmannen eller den som er tillagt myndighet etter forskriften § 3 første ledd, nærmere bestemt LL. Videre er det forskriftsfestet at det ytes statsrefusjon for dekning av utgifter til tiltak som iverksettes på fastlandet. Dette gjelder blant annet fosterhjemsplasseringer og institusjonsplasseringer.

Tilskudd til Svalbard skjer over svalbardbudsjettet og omfattes ikke av den kompensasjonen som gis kommunene gjennom rammetilskuddet.

6.2 Bakgrunnen for forslaget

6.2.1 Endringer som følger av barnevernsreformen

Det ble i forbindelse med barnevernsreformen foreslått visse endringer i kommunenes betalingsansvar. Det ble i tråd med etablert praksis lagt opp til kompensasjon for kommunesektorens anslåtte merutgifter gjennom rammetilskuddet på ikrafttredelsestidspunktet. På enkelte områder legges det opp til at overføringen skjer trinnvis, ettersom Bufetats utgifter reduseres.

6.2.2 LLs innspill

LL og Sysselmannen har i sine høringssvar gitt uttrykk for et ønske om at den etablerte refusjonsordningen som fremgår av svalbardforskriften § 5, videreføres.

6.3 Departementets vurderinger og forslag

Departementet mener den statlige refusjonsordningen bør videreføres, slik at Sysselmannen og LL fortsatt kan fremsette refusjonskrav overfor Statsforvalteren i Troms og Finnmark for barnevernstiltak som iverksettes på fastlandet.

Tiltak det kan kreves refusjon for er de samme som etter dagens praksis, og knytter seg til gjennomføring av fosterhjems- og institusjonsopphold på fastlandet. Kostnader til hjelpetiltak som iverksettes på fastlandet dekkes av ordningen.

De tjenestene og tiltakene som beskrives i dette høringsnotatet, og som det er adgang til å kjøpe på fastlandet som følge av at barn plasseres i fosterhjem eller institusjon der, faller etter departementets forståelse også inn under refusjonsordningen i svalbardforskriften § 5. Dette omfatter også kostnader knyttet til utredning og godkjenning av fosterhjem på fastlandet.

7 Økonomiske og administrative konsekvenser

LL får i likhet med kommunene i oppgave å sørge for all veiledning av fosterhjem siden Bufetat ikke lenger skal gi generell veiledning. Dette kan løses i form av egen arbeidsinnsats eller ved kjøp av veiledning fra en fastlandskommune. Ved plasseringer på fastlandet kan veiledning medføre høyere kostnader og mer tidsbruk for LL enn fastlandskommuner, særlig forbundet med reisevei. Basert på innbyggertall og beregninger av utgifter for kommunene, vil merutgifter for LL kunne utgjøre i størrelsesorden 10-15 000 kroner per år. Hvis tjenesten kjøpes, kan utgiftene refunderes.

Godkjenning av fosterhjem er det allerede refusjoner for, og det vil ikke medføre økte utgifter for Svalbard.

Samlet sett vurderer departementet at forslagene ikke medfører vesentlige økonomiske eller administrative konsekvenser. Ev. merutgifter som følger av forslagene dekkes innenfor gjeldende budsjettamme.

8 Utkast til endringer i forskrift

I forskrift 1. september 1995 nr. 772 om lov om barneverntjenesters anvendelse på Svalbard foreslås følgende endringer:

§ 3 a skal lyde:

Det kan ikke etableres eller godkjennes fosterhjem på Svalbard. Unntak kan gjøres dersom fosterhjems plasseringen godkjennes av Sysselmesteren eller den som er tillagt myndighet etter § 3 første ledd.

§ 5 skal lyde:

Utgifter som påløper ved tiltak etter barnevernloven og som iverksettes på Svalbard dekkes av Sysselmesteren eller den som er tillagt myndighet etter § 3 første ledd. Det ytes statsrefusjon for dekning av utgifter til tiltak som iverksettes på fastlandet. Før slikt krav fremmes, må eventuell mulighet til hel eller delvis refusjon etter loven § 9-2 og § 9-3 være utnyttet.

Alle krav om refusjon skal fremmes for Statsforvalteren i Troms og Finnmark. Refusjonskrav fremmes så snart som mulig. Krav om refusjon fra fjerde kvartal året før, samt krav fra årets tre første kvartal, fremsettes innen 1. desember i inneværende år.